

eller bevist, saaledes at han derfor kunde dømmes, turde neppe indeholde Tvivl til at anvende en højere Straf, der dog skulde begrændes paa den Forudsætning, som efter det Foreliggende ikke med Sikkerhed kan siges at være tilstede, at den Paagældende har vist en vedholdende forbrøderisk Villie i en vis Retning.

Det er klart, at der ikke kan blive Spørgsmaal om en Forbrydelses Gjentagelse, medmindre den tidligere Forbrydelses Udøvelse er bevist, og det følger fremdeles af Grunden til Gjentagelsesvirkningen, der som antydet er at søge i det mere rodfæstede forbrøderiske Sind, der viser sig igjennem Forbrydelsens Gjentagelse trods de den Paagældende af Straffemagten givne Advarsler, at kun den Forbrydelse kan kaldes en gentagen, der er begaaet, efterat han var dømt for den tidligere. Derimod kunde det vel omtvistes, om det ikke — af Hensyn til, at den kraftigste Advarsel om Følgen af Forbrydelsen dog gives igjennem Straffen, og at der ialtfald ikke kan være Tale om dennes Uvirkosomhed som Grund til en højere Straf i Gjentagelsestilfælde, naar den tidligere Straf ikke er udtaaget — fremdeles burde udfordres, at den Paagældende er straffet for den tidligere begaaede Forbrydelse, eller at det ialtfald maa lægges ham selv til Last, at Straffen ikke er bleven erøbet (s. Ex. naar han er undvogen), eller at dette dog maa tilskrives Omstændigheder, som ikke ved nye Forbrydelser bør komme ham til gode (t. Ex. hvor han var bleven benaadet). Man har imidlertid anset det for rigtigst i den omhandlede Henseende at blive staende ved den nu gældende Strafferet, som ikke kræver mere, end at den Paagældende er dømt for den tidligere Forbrydelse, forinden han begik den nye, idet han ved at blive dømskeldt faaer en saadan Mindelse om Forbrydelsens Strafærværdighed, at han, naar han ikke bestemminder paaany gjør sig skyldig i den samme Forbrydelse, virkelig maa siges at røbe det overbeviende Gang til denne Forbrydelse, hvori Grunden til stærket Straf i Gjentagelsestilfælde væsentligt maa søges. Det maa derhos bemærkes, at forsaavidt man vilde udelukke Gjentagelsesbegrebet navnlig i det Tilfælde, hvor den Paagældende, skjøndt dømt, ikke har begyndt at udtaae Straffen for den tidligere

Forbrydelse, fordi Dommen var bleven indanket for højere Ret og dens Retsvirkning derved suspenderet, vilde lettelig faare besynderlige Resultater kunne fremkomme, navnlig hvor flere vare dømt ved den samme Dom, men denne ifkun er appelleret for Nøgles Vedkommende, maaskee ifølge Justitiens Foranstaltning, fordi den idømte Straf ansaaes at være for ringe. At iøvrigt kun den Straffedom kan have Iterationsvirkning, som er endelig, eller som ialtfald ikke senere ved højere Ret underkjendes, forstaaer sig af sig selv, men man har ligesaa lidt fundet Anledning til en udtrykkelig Udtalelse herom som til i Straffeloven at optage nærmere Bestemmelser om, hvorledes der skal forholde, naar det paa den Tid, da den indøb en Person for en senere begaaet Forbrydelse anlagte Sag skal paakjendes, er uafgjort, om ikke den tidligere ved en underordnet Ret affagte Dom maatte blive forandret ved den højere Ret, hvortil den er indanket; ogsaa uden saadanne nærmere Bestemmelser ville Domstolene i det enkelte Tilfælde vel uden Vanskelighed vide at finde den rette Afgjørelse, ligesom deslige Bestemmelser desuden snarere vilde høre hjemme i Criminalprocessen end i Straffeloven. Man har eiheller ved Paragraphens Affattelse fundet Anledning til at tage Hensyn til den Retspraxis, hvisølge de overordnede Domstole, naar der er Spørgsmaal om Gjentagelsesstraf, tilfidesatte en tidligere ikke paaanket Underretsdom, naar denite formenes at have været urigtig, — saameget mindre som denne Praxis, mod hvis Rigtighed i Principet der vel kunde fremføres nogen Tvivl, i hvert Fald maa antages at ville falde bort af sig selv under en forandret Organisation af den criminelle Retspleie.

Naar der efter det Anførte i Udkastets § 61 som Betingelse for Gjentagelsesvirkning kun fordres, at den Paagældende er kjendt skyldig for den tidligere Forbrydelse, forinden han igjen forbrød sig, maa det dog erindres, at heri ligger, at han for senere at kunne dømmes for 3die eller 4de Gang begaaet Forbrydelse o. s. v. maa tidligere være dømt for henholdsvis 2den eller 3die Gang begaaet Forbrydelse o. s. v. Den, der saaledes t. Ex. urigtig for en 2den Gang begaaet Forbrydelse er dømt som for 1ste Gang